

Còn lại gì từ năm mười tám tuổi?

ISSN: 2734-9195 10:10 19/03/2026

Tôi thấy biết ơn. Biết ơn một phiên bản đã dám mơ, dám đi, để hôm nay, giữa bao đổi thay, tôi vẫn có thể mỉm cười và nói với chính mình rằng những gì mình đã chọn, những con đường mình đã đi, suy cho cùng, đều dẫn về phía ánh sáng.

Năm mười tám tuổi trôi qua nhẹ như một cơn gió đầu mùa. Khi ấy, tôi tin rằng mình có thể ôm trọn cả thế giới vào lòng, tin vào những giấc mơ còn thơm mùi giấy vở, tin vào con đường phía trước dù chưa kịp hình dung sẽ gặp ghềnh đến mức nào.

Mười tám tuổi, người ta bước đi rất nhanh, nhanh đến mức không kịp ngoái đầu nhìn lại, để rồi nhiều năm sau mới chợt hỏi: còn lại gì từ năm ấy?

(Ảnh: Internet)

Còn lại những buổi chiều tan học, nắng đổ dài trên con đường quen, nơi ta từng đi bên bạn bè, nói những câu chuyện chẳng đầu chẳng cuối mà cười rất to. Còn lại những lần trái tim rung lên vụng dại, một ánh nhìn, một cái chạm tay cũng đủ khiến cả ngày dài trở nên rực rỡ. Có những ước mơ khi ấy thật giản đơn: đỗ một ngôi trường, rời khỏi làng quê, được sống một cuộc đời “khác đi”. Ta từng nghĩ, chỉ cần bước qua cánh cửa tuổi mười tám là mọi thứ sẽ rõ ràng, tương lai

sẽ thẳng tắp như con đường mới mở.

Nhưng năm tháng đi qua, con đường ấy hóa ra quanh co hơn ta tưởng. Có những lựa chọn đã không đưa ta đến nơi mình từng mơ, có những ngã rẽ buộc ta phải dừng lại, lưỡng lự, thậm chí hoài nghi chính mình. Đôi khi, giữa những ngày mệt mỏi, tôi chợt nhớ về năm mười tám tuổi với một chút ngậm ngùi: nhớ sự trong trẻo đã phai, nhớ niềm tin từng rất tròn đầy, nhớ cả cái dũng khí non nớt nhưng chân thành khi dám tin rằng mình sẽ không bao giờ gục ngã.

Thế nhưng, nếu hỏi còn lại gì từ năm mười tám tuổi, tôi nghĩ điều còn lại lớn nhất không phải là những giấc mơ nguyên vẹn, mà là dấu vết của chúng trong cách ta sống hôm nay. Chính những lựa chọn khi ấy, dù đúng hay sai, đã dẫn ta đến con người hiện tại, biết chịu trách nhiệm, biết đứng dậy sau vấp ngã, biết lắng nghe bản thân nhiều hơn. Ta không còn chạy nhanh như trước, nhưng bước đi vững vàng hơn; không còn tin mọi thứ sẽ dễ dàng, nhưng vẫn tin nỗ lực của mình là có ý nghĩa.

Năm mười tám tuổi không còn ở đó, nhưng không mất đi. Tuổi mười tám ở trong sự kiên trì ta giữ lại giữa bộn bề cuộc sống, trong lòng tử tế chưa kịp nguội lạnh, trong niềm tin âm thầm rằng con đường mình đã chọn, dù dài hay ngắn, cũng đáng để đi đến cùng. Hoài niệm giúp ta nhớ mình đã từng trong trẻo thế nào. Còn hiện tại nhắc ta rằng, trưởng thành không phải là đánh mất niềm tin, mà là học cách tin một cách bền bỉ hơn.

Vậy nên, khi hoài niệm năm mười tám tuổi, tôi không chỉ thấy tiếc nuối. Tôi thấy biết ơn. Biết ơn một phiên bản đã dám mơ, dám đi, để hôm nay, giữa bao đổi thay, tôi vẫn có thể mỉm cười và nói với chính mình rằng những gì mình đã chọn, những con đường mình đã đi, suy cho cùng, đều dẫn về phía ánh sáng.

Tác giả: **Trần Văn Hiếu**

Địa chỉ cũ: Số nhà 08 ngõ số 20 đường số 1 thôn Thọ Thái, xã Quảng Ninh, huyện Quảng Xương, tỉnh Thanh Hóa.